

ТРАДИЦІЯ ЯК ДЖЕРЕЛО НОВАЦІЙ ДЛЯ ІНСТИТУТУ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

С.Г. Гузенков

Україна, м. Запоріжжя, Запорізький обласний інститут післядипломної педагогічної освіти

Японському соціологу Сабуро Ішії належить вислів “немає прогресу без традиції”. Ювілей інституту є приводом не тільки для святкування, але й аналізу пройденого шляху для отримання позитивного досвіду із минулого.

Незважаючи на бурхливі зміни, які відбуваються в світі та системі освіти, досвід минулого, осмислений та пристосований до реалій сьогодення може значно покращити роботу інституту. Так, із переходом до кредитно-модульної моделі післядипломної педагогічної освіти посиляться роль міжкурсового періоду підготовки вчителів. Тут і може знадобитися дещо призабутий досвід.

Зокрема, йдеться про систему докурсової та післякурсової підготовки, яка склалася в інституті із 60-х років минулого століття. Вона полягала в тому, що кожен слухач отримував докурсові завдання. Останні включали в себе перелік тем рефератів, науково-практичних конференцій, педагогічних читань, конференцій з обміну досвідом роботи, списки рекомендованої літератури. Тобто, до направлення на курси підвищення кваліфікації вчитель мав виконати певний обсяг роботи самостійно.

Післякурсові завдання передбачали підготовку виступу на конференції з окремою темою, розробку уроку чи описання власного досвіду навчально-виховної роботи.

Завдяки сучасним інформаційним технологіям такий досвід легко відродити, наприклад, поширюючи докурсові та післякурсові завдання через сайт інституту і враховуючи їх виконання у формі накопичених кредитів.

Ще однією традицією, до якої варто звернутися є педагогічні читання, які із 1951 р. організовувалися інститутом для обміну досвідом працівниками освіти. В райони розсилалися теми доповідей, що мали підготувати вчителі, які виявили бажання прийняти участь у заході. Доповіді рецензувалися райвно, обговорювалися на одноденних районних та міських педагогічних читаннях.

Кращі роботи обласних педагогічних читань корегувалися співробітниками інституту та рекомендувалися для участі у республіканських читаннях, а їх автори отримували заохочення. Звичайно, в такій жорстко регламентованій формі, як за

радянських часів, захід не потрібен. Проте, раз на рік у рамках освітнього Форуму чи окремо педагогічні читання могли б відбуватися й приносити користь у вигляді обміну досвідом, обговорення нових ідей, додаткових кредитів, нарешті.

Цікавою й актуальною на сьогодні видається й традиція “університетів наукових знань”, які інститут спільно з іншими навчальними закладами організував із 60-х років ХХ ст. для вчителів окремих предметів. Їх завдання полягало в ознайомленні педагогів з останніми досягненнями науки. Традиція тим цікава, що в інформаційну добу її реалізувати легко, а чимало навчальних закладів світу організують аналогічні заходи в мережі Інтернет. Наприклад, Єльський університет США викладає відеозаписи лекцій своїх викладачів у відкритому доступі для ознайомлення широкої публіки. Ще ряд університетів світу організують безкоштовні дистанційні курси для всіх зацікавлених.

Таким чином, чимало призабутих традицій можуть бути наповнені новим змістом та покращити роботу інституту.